

Hvad ser du?

Politikerne på Christiansborg arbejder, medens dette skrives, ihærdigt på at finde et kompromis, der kan forene Ja-og Nejsigerne til Maastrichttraktaten om den europæiske union. Derefter skal der forhandles med de andre stater om en aftale, der tilgodeser de danske synspunkter.

Men stadig er der ingen politiker, der alvorligt regner med, at Gud er almægtig og styrer historien efter sin vilje.

Der er heller ikke nogen politiker, der ydmyger sig. Det er der mange, der har stor grund til.

*

Professor ved *Slavisk Institut* på *Odense Universitet*, dr. phil. *Bent Jensen* har i sin sidste bog *Den ny Ruslands Historie* beskrevet det kommunistiske rædselsherredømme fra 1917 til dets sammenbrud i 1989.

Det er en blodig og destruktiv periode, hvor der ikke er en positiv ting at fremhæve. Det vældige imperium blev regeret af forbrydere og voldsmænd, som udgav sig for at være fredens og fremskridtets forkæmpere.

Så sent som for 10 år siden udtalte ledende politikere sig positivt om udviklingen i Sovjet.

Hvorfor træder de ikke offentligt frem og beder det danske folk om forladelse derfor.

*

Nu tales der meget om politisk *moral* – og det er da også uhyre afgørende at understrege moralen, hvis politikerne vil gøre sig håb om at vinde noget af den tabte respekt tilbage.

Den *politiske* moral kræver, at de, der betegnedes Sovjet-Rusland som fredens forsvarer og svækkede alle dem, der afslørede de sovjetiske løgne og forbrydelser, står frem og bekender, hvad de gjorde.

Den *offentlige* moral kræver, at en politiker, der stjæler fra et stormagasin, straks træder tilbage og også mister sit arbejde i en offentlig institution som Danmarks Radio.

Den *private* moral kræver, at politikerne, der går fra det ene ægteskab til det andet, erkender, at de ikke kan styre deres eget liv, hvordan skulle de så kunne styre folkets.

Der må gøres rent bord, hvis der skal skabes respekt om politisk arbejde.

*

En ung mand sagde forleden til mig: »Jeg vil ikke stemme ved næste folketingsvalg!«

Det gjorde et vist indtryk på mig, thi unge plejer at tage stærke standpunkter, også i politik.

Men denne unge mand havde ingen politiker, han kunne se op til og have respekt for – ingen, der vakte hans beundring.

Oh nu arbejder de ihærdigt på at løse problemerne angående den europæiske union!

Og *aviserne* skriver spalte op og spalte ned, men ingen avis har nogen moralsk holdning. De borgerlige aviser går i spidsen, hvad angår pornografi og tarvelighed.

Og *radio og fjernsyn* bombarderer folket med kommentarer til forhandlingerne uden at vise den ringeste respekt for de simpleste moralske hensyn.

Der er sandelig »noget råddent i kongeriget Danmark« – og det hjælper ikke at gøre politisk moral til et politisk slagord – der må omvendelse til!

*

Den 2. juni blev vi opmuntret. Vi fik en tilkendegivelse af, at Gud er en bønghørende Gud, der gør, hvad han vil.

Hans tanker er såre dybe, gennemtænkte til bunds.

Der bliver muligvis en ny folkeafstemning engang i det kommende år. Lad os ikke blive trætte eller matte, men bede Den Almægtige om også at afgøre den.

Ved juletid mindes vi, at han er *Underfuld-Råd giver* (Esaj. 9,6), medens menneskers råd brister samme dag (Salme 146,4).

Hvilken nåde at få lov til at træde frem for Majestæten i det høje og bønfalde ham om at tage afgørelsen i sin almægtige hånd, så hans vilje sker!

*

Bønnevagten for Danmark fik en vis fornyelse i det snart svundne år. Jeg kunne have ønsket en større fornyelse, men er medskyldig i, at den ikke blev større.

Skulle flere få lagt det på hjerte at være med, kan man på side 19 se, hvorledes man kan tilmelde sig.

*

Julen nærmer sig og med Julen årets afslutning. Det danske folk har atter modtaget et år fra Herren, fuldt af hans langmodighed. Ingen har manglet dagligt brød. Vi er blevet skånet for krig og naturkatastrofer. Men vi har også hørt hans advarsler. Han formindskede høsten og tilkendegav, at det ikke er nogen selvfølge, at vi modtager det daglige brød. Han lod tallet af arbejdsløse stige. Han lod ulykker ske her og der og bragte sorg og smerte over mennesker for at kalde på dem.

Det ser i mange henseender sort ud for Danmark som for de øvrige folk, men Herren gør imidlertid en gerning i vore dage, som vi ikke ville tro, om den blev fortalt os (Habak. 1,5).

Inde i lønkammeret får vi nu og da et glimt af Herrens skjulte, men herlige gerning at se. Det giver os lyst til at holde ud i bøn. Men det giver os også afsmag for det, som verden og den verdsliggjorte kristenhed kalder for stort og herligt, og som det følgende er en sørgelig beskrivelse af.

*

Helt op i *Gorbartjofs* tid blev de ikke-registrerede kristne i *Sovjet-Rusland* forfulgt og gennemgik mange trængsler. De var jo ulovlige, fordi de ikke ville lade sig indregistrere og dermed komme under myndighedernes tilsyn og direktiver.

Nu har de oplevet friheden – men dermed er deres trængsler ikke forbi – de oversvømmes af kristne fra den vestlige verden, der skal »evangelisere« og derfor optræder med rock-musik og hvad dertil hører.

Lederen af de ikke-registrerede menigheder i Rusland *Peter Peters* og ældste i forsamlingen i Moskva *Vasilij Ryzhuk* har sendt kristenheden i U.S.A. (men det kunne lige så vel være kristenheden i Vest-Europa) et brev, der lyder således:

»I tredive år har vi lidt under en intensiv forfølgelse, og nu forårsager friheden nye lidelser i vore forsamlinger i form af rock-musik, som kristne i U.S.A. sender hid, når de sender evangelister herover sammen med store rock-grupper.

Vore unge overværer ikke sådanne møder, thi vi har aflagt et løfte om aldrig at deltage i verdslige fornøjelser.

Men det er os en tung byrde, at mange kommer hid med Bibelens budskab blandet med rock-musik, og vi skammer os over, at kristenheden fører sig sådan frem.

Vi ved ikke, hvorledes vi skal udtrykke

os, når vi bønfalder jer om at gøre slut på dette. Her afskyr vi den kristne rock-musik, som nu indføres i vort land. Rock-musik har intet til fælles med tjenesten for Gud, og vi modsætter os på det bestemteste, at de kristne fra U.S.A. indfører dette forfejlede billede af evangeliet.

Hvad vi behøver, er åndelig føde. Derfor beder vi jer: giv os det sande brød – ikke surdejgen. Vi ved udmærket vel, at rock-musik drager store skarer til kirkerne, men den bidrager ikke til et liv i Guds frygt.

Vi har tilbragt femten, respektive elleve år i fængsel for vor tro på Kristus. Vi måtte ikke lytte til kristen sang, men man anvendte rock-musik som et våben imod os – den blev spillet dag og nat for at nedbryde vor modstandskraft. Udholdende bøn og faste var vor eneste redning fra at bukke under.

Nu er vi i en tid med mere åbenhed, og vi bliver ikke længer kastet i fængsel, men nu er det i stedet for de kristne fra U.S.A., der plager os. Selv tillader vi, som sagt, ikke rock-musik i vore forsamlinger, men de kristne fra U.S.A. inficerer unge og voksne dermed.

Vi, både ledere og menighed i den ikke-registrerede kirkeunion, tidligere kaldet den forfulgte kirke, er enige om ikke at tillade nogen form for rock-musik i vore menigheder, og vi formaner nu jer til at forene jer med os og råder jer til at holde jer fjernt fra den form for musik og ikke tage den med her til vort land.

Vanhellig ikke vore unge på den måde! Selv de ikke-troende ved, at dette ikke er kristen musik, og de kan ikke forstå, hvordan de kristne i U.S.A. kan være så verdslige. Vi kan også fortælle jer, at når ikke-troende mennesker har været til den slags koncerter, hvor også Kristi ord prædikes, er de gået meget desillusionerede derfra, skuffede over kristenheden.

Denne musik er musik fra helvede, og vi opfordrer alle jer i U.S.A. til ikke at give penge til, at den slags koncerter afholdes i Rusland. Vi vil ikke have andet end sand kristen musik i vore menigheder. Det er en beslutning, truffet i enighed af alle os, der bærer ansvar i forsamlingerne.

Peter Peters, leder af den ikke-registrerede kirkeunion, Moskva, Rusland.

Vasilij Ryzhuk, ældste i den ikke-registrerede kirkeunion, Moskva, Rusland.

*

Det er et værdigt brev, skrevet af prøvede mænd. Men vil det gøre indtryk på Vestens kristne?

Man kan ikke regne med, at det vil få det store flertal til at ændre holdning. Dels er mangfoldige, der medvirker i »kristen«

rock, ikke født på ny og savner den dybe Guds frygt, dels er der alt for mange, der nok ved, at rock-musik ikke hører hjemme, hvor korsets ord lyder, men som ikke har haft mod til at følge deres overbevisning. De vil fortsat sige både-og.

Men der vil formentlig være en lille minoritet, som af dette brev får mod og hjælp til at forlade de forsamlinger og foretagender, hvor man tillader rock-musikken eller tillader de unge at være med, hvor den anvendes. Den er fra helvede, som de siger i brevet.

*

På samme tid, som jeg læste dette brev fra *Rusland*, hørte jeg om vækkelsen i *Indre Mission* i sin tid. En ung mand kom i sjælenød og opsøgte derfor præsten for at få hjælp. Det var et forfærdeligt vejr, men han trodsede storm og regn for at komme til at tale med præsten om sin sjæls frelse. »Jeg kan ikke holde det ud,« sagde han – men præsten spurgte, om han kunne spise og arbejde. »Ja, det kunne han da – han havde jo også en plads, som han naturligvis måtte passe,« forklarede han. Da sagde præsten: »Jeg tror ikke, din frelse ligger dig alvorligt på sinde!« Den unge mand reagerede: »Nu er jeg kommet her trods storm og regn, og så siger De, at jeg ikke tager det alvorligt!« Han rejste sig og forlod fornærmet præsten – og denne lod ham gå.

Nogle dage senere kom den unge mand igen: »Jeg kan hverken sove eller spise – det er, som helvede åbner sig under mig!«

Da kunne præsten hjælpe ham – nu var det alvor!

Denne beretning, som jeg gengiver efter hukommelsen, lader jeg gå videre til de mange, der »evangeliserer« ved hjælp af rock-musik, drama og mimen, og som aflægger beretning om, at mange mennesker omvendte sig om kom til tro. De synes, at blot folk rækker hånden i vejret som tegn på, at de »beslutter sig« for Jesus, så er de født på ny og kommet igenem den snævre port!

Så udartet er store dele af kristenheden blevet, at den går med til den slags »evangelisation« og den slags »frelse«.

Det er tragisk!

*

Jeg har mødt nogle af de hårdt prøvede kristne i Rusland. Hvad er det, der præger dem?

Hellig alvor – og hellig glæde.

Også ofte hellig fattigdom!

Hos dem mødte jeg noget af den virkelige herlighed!

Vestens kristne har intet af åndelig værdi at bringe dem – men de har meget at bringe os.

Søren Kierkegaard sagde engang, at det eneste, der kunne redde menigheden, var forfølgelse (også frit gengivet efter hukommelsen) – det har vore brødre og søstre i de ikke-registrerede menigheder i Rusland været igennem – lad os dog være så beskedne, at vi ikke stormer derover med al vor overfladiske kristendom – vi plager dem i stedet for at hjælpe dem!

Det ville være en lykke, om kristenheden i Vesten ikke havde flere penge end vore søskende i Rusland, thi penge skaber falsk storhed og volder megen ulykke i uændelige mænds og kvinders hænder – hvortil kommer, at åndelige mænd og kvinder ikke ønsker penge.

*

Penge medfører ofte mangel på alvor. Men nød og forfølgelse fremmer Alvoren – den alvor, hvor man *lader Gud ransage sit inderste!*

Hvis vi spurgte Gud, hvad vi skal gøre for vore tros-søskende i de tidligere kommunistiske lande, kan det meget vel tænkes, at han siger: »Sælg alle jeres guitarer og andre instrumenter, thi de er mig en vederstyggelighed! og send, hvad der kommer ind, til de fattige!«

*

Vækkelse kildrer aldrig kødet, thi den bringer Guds frygtelighed og hellighed ind på livet af samvittighederne og skaber en uudholdelig sjælekvide med syndsbevidsthed, syndenød og frygt for fortabelsen.

Dette vil Ruslands hård prøvede kristne ikke give afkald på, derfor har de skrevet det brev, der er en ydmygelse for os i Vesten at læse.

*

Adskillige kristne venner fortæller mig, at de er så bedrøvede over, at rock-musik, drama og anden optræden er trængt ind i deres forsamling, men at de føler sig magtesløse.

De ved, at denne »musik« nedbryder Guds frygten og lader hånt om korsets Ånd.

Derfor må det være deres ansvar at omsætte deres overbevisning i handling; de må stille forsamlingen overfor dette valg: enten hører enhver form for rock-musik, drama, mimen og ballet op, eller også forlader vi forsamlingen.

Noget tilsvarende må siges til de udenlandske (som oftest amerikanske eller en-

gelske) organisationer, der vil have unge fra vort land med til det, de kalder evangelisation: enten hører I op med disse ting, eller også forbyder vi vore unge at være med længere.

Det har enhver, der vil, kraft til.

Det er at lade sit Nej være et Nej. Hvordan kan Kristus stemme overens med Beliar (2. Kor. 6,15).

Det er at tage Gud alvorligt og gøre alvor af sin overbevisning. Det har den svageste kraft til.

Handler man ikke i overensstemmelse med, hvad Gud vil, gør man sig medansvarlig for uvæsenet og forfaldet.

*

Det sørgelige faktum er, at kristenheden stort set ikke vil vide af, at Gud er hellig og streng.

Følgen heraf er, at der nu rundt om i forsamlingerne er en mængde, der er med uden at være født på ny.

De synger og spiller og optræder og »evangeliserer« og anvender Jesu navn i tale og bøn – men de er ikke født på ny.

Nogle af dem er søde og venlige – mange er imidlertid præget af tidens mangel på opdragelse og er ganske uden hæmninger og beskedenhed – de har ingen betænkeligheder ved at optræde med deres elektriske guitar og skammer sig ikke det mindste over deres udseende – men de råber og skriger og vrider sig med Jesu navn på deres læber – og det tillader man, thi kristenheden har mistet Guds frygten og foretrækker verdsliggørelsen for hellighed og alvor. Enhver, der går med til det, gør sig medansvarlig for det. Gud lader sig ikke spotte.

*

Vi er så langt inde i forførelserne, at det er høje tid for enhver at træde op imod dem og vælge den smalle, upopulære, ensomme vej med Herren. Jo længere man udsætter det, des svagere bliver viljen og dømmekraften – til sidst er man overvundet – og må bære følgerne, thi Gud lader sig ikke spotte.

Man må handle i lydighed imod Den Hellige og ikke først tage hensyn til sine børn, sine venner, så man lader deres holdning blive afgørende.

Herren går forud for hustru, børn, hus og alt, hvad nævnes kan. Det har han selv understreget ikke en, men flere gange. Ingen kan være hans discipel, som ikke vil være med til det.

*

»Du tager ikke din frelse tilstrækkeligt al-

vorligt,« sagde den indre-missionske præst til den unge mand, der havde trodsset regn og uvejr for at opsøge ham!

Dengang var der vækkelse. Mennesker faldt i den levende Guds hånd. Det er det værste sted, et menneske kan komme – og samtidig det herligste, thi her kan han blive frelst, d.v.s. født på ny, oprejst fra et liv i synd og overtrædelse til et helt nyt liv med Herren som Herre!

Når der er vækkelse, er der også alvor – en alvor, fremkaldt af Guds hellighed og nærvær.

Når der er vækkelse, drager man aldrig verden med verdens egne midler.

Når der er vækkelse, er der samtidig en markering af afstanden og forskellen imellem Guds rige og verden.

Når der er vækkelse, er der åndelig myndighed.

Når der er vækkelse, er der intet for kødet at hente.

Når der er vækkelse, er der hellig lovsang og hellig tilbedelse.

Når der er vækkelse, er der samtidig modstand fra verden og den verdsliggjorte del af kristenheden.

Er det en sådan vækkelse, vi beder om? Lad os da indstille os på, at den aldrig vil blive populær i kristenheden, formentlig næppe omtalt i menighedsbladene og slet ikke i radio og dagspresse. Den vil være verden en modbydelighed.

Skjulte ting ville komme til lyset.

Mange hjerter vil bryde under gråd og syndsbekendelse – og juble i frelsens fryd, når Guds Ånd, d.v.s. Gud selv har taget bolig i deres hjerter, som Jesu blod har rensset fra al synd.

Da er Herren een og hans navn eet!

*

Nu skal vi snart syngede de vidunderlige julesalmer. *Brorsons*, *Paul Gerhardts* og *Luthers* julesalmer er så rene og rige, at man hvert år på ny undres, betages og glædes over dem.

Det er i åndelig henseende umuligt at syngede sådanne salmer og også høre på rock- og gospelsang. Enhver, der forsøger det, mærker straks, at Helligånden bedrøves.

Man bliver ensom, hvis man siger Nej – det er rigtigt – men ensomhed med Herren er bedre end at bedrøve Helligånden – og ensomhed med Herren er samtidig Åndens enhed med alle andre, der også er ensomme, fordi de sagde Nej.

I øvrigt forkynder julen en, at al verdens Skaber steg herved i en ubeskrivelig ensomhed. Se ham i ensomheden i *Bethlehems* stald – der var ikke plads til ham i herberget.

Se ham som voksen så ensom, at han

spurgte sine disciple: »Vil I også forlade mig?«

Se ham helt alene i *Getsemane!*

Se ham helt alene på *Golgatas kors!*

Ensomheden er følgen af at give afkald på alt det, der på *bekostning af Guds vilje* kunne ophæve den. I denne ensomhed fuldbyrdede han Guds vilje – derfor er frelsen nu fuldbragt!

I denne ensomhed drager han enhver til sig, der skal frelses og forløses.

Du skal ikke frygte ensomheden.

Her oplever du det samfund, der ikke holdes oppe ved hjælp af kompromisserne, men af Gud selv.

Skulle du i julen opleve noget af denne ensomhed, da vil du også få nåde til at opleve noget af hans herligheds rigdom!

*

Skal vi som de foregående år »mødes« i bøn *juleaften kl. 21*, hvor vi er, og takkende, tilbedende og bedende »være sammen« om vor dyrebare Herre og Frelser.

*

Med disse linier vil min hustru og jeg gerne give udtryk for vor store taknemmelighed for al den forbøn, opmuntring og støtte, vi i årets løb har modtaget på så mange forskellige måder, så vi med glæde og forventning har kunnet sende dette lille månedsblad til enhver, der ønsker det. Hun har alt det praktiske arbejde, der er forbundet dermed, jeg det redaktionelle.

Vi beder inderligt Gud vise os, om tiden er kommet, da vi skal ophøre med at udsende *Mod Målet*, men så vidt vi forstår hans røst, har han endnu ikke budt os at høre op.

Vi regner derfor med også i det kommende år at fortsætte med denne gerning.

*

Der råder en stor usikkerhed i hele verden. Menneskene bærer på en hemmelig frygt for fremtiden. Intet synes mere sikkert. I vor del af verden stiger arbejdsløsheden år for år og bringer en fornemmelse af håbløshed og meningsløshed med sig.

Mange føler, at store katastrofer ligesom ligger på lur og blot venter på det belejlige øjeblik, da de kan kaste sig over menneskeheden.

Vil et atomkraftværk bryde sammen og sprede død og elendighed om sig? Vil jordskælv lægge byer og steder øde? Vil flygtningestrømmen oversvømme den vestlige verden og ruinere den? Vil økonomien bryde sammen på verdensplan og bringe kaos med sig? Vil epidemiske syg-

domme decimere befolkningerne og bringe sundhedssektoren i afmagt? Vil lovløsheden tage overhånd og latterliggøre statsmagten?

Mange bærer på sådanne tanker – og med rette. Og der er ikke mange, der er overbeviste om, at det nok skal lykkes politikerne at afværge katastroferne.

*

Vort land ligger i et dybt åndeligt mørke. Men – som en af mine gode venner sagde til mig – vi må ikke glemme alle dem, der beder!

Lad mig omtale en af de mange, der beder! Jeg fik lov til at besøge hende, skønt hun er så skrøbelig, at hun kun med stort besvær kan gå og med lige så stort besvær kan tale. Hun sagde nogle ord til mig, som jeg næppe glemmer: »Jeg har ingen menneskelige reserver mere!«

Det er sandt. Det er så tydeligt, at man kan se det på hende.

*

Nu kommer mit spørgsmål ved årets afslutning og ved indgangen til et nyt år, præget af en gennemgribende usikkerhed: »Er det en fordel for troen at have menneskelige reserver?«

Lad os være ærlige! De fleste synes nok, at det er nu rart og betryggende at have noget i reserve!!

Så kan det jo ikke gå helt galt!

Men troen ser ganske anderledes herpå, thi den svækkes, hvis den i al hemmelighed støtter sig til menneskelige reserver. Det er dybest set troens egen falliterklæring, hvis den gør det.

Troen har »kun« Gud – hvis der altså er tale om sand tro!

*

Det var dette, jeg oplevede så befriende og opløftende, da denne gamle, prøvede og svage søster sagde: »Jeg har ingen menneskelige reserver!«

Der var troen virksom – ja, der var Guds kraft virksom, thi den udfolder sig jo, hvor der ingen menneskelige reserver

er!

Den tro, der ikke gør sig afhængig af menneskelige reserver, kan gå fortrøstningsfuld og forventningsfuld ind i det nye år.

Skulle vi gå svære tider i møde, da kan vi løfte vort hoved, thi vor forløsning stunder til.

*

Den gamle, trætte søster talte ikke store ord om sin tro. Det er der næppe nogen, der gør, når troen virkelig er til stede.

Men Herren blev stor og barmhjertig – og Han lyste – og tænk, det vil han fortsat gøre for alle os små, som han har udvalgt i sin nåde, og som han aldrig slipper – heller ikke i det kommende år – heller ikke, om alle menneskelige reserver tages fra os.

Velsignet jul – velsignet nytår – i Jesu, vor Frelasers og Herres dyrebare navn!

*